

گزارش یک مورد فئوکروموسایتوما در یک کودک ۳ ساله

دکتر نورمحمد نوری^{*}: فوق تخصص قلب کودکان، دانشیار دانشگاه علوم پزشکی زاهدان

دکتر احمد محمدی پور؛ فوق تخصص جراحی کودکان، استادیار دانشگاه علوم پزشکی زاهدان

دکتر مهربد کریمی؛ متخصص پاتولوژی، استادیار دانشگاه علوم پزشکی زاهدان

دکتر محمد رضا توحیدی؛ دستیار تخصصی کودکان دانشگاه علوم پزشکی زاهدان

خلاصه

زمینه: فئوکروموسایتوما یک نشوپلاسم سلول‌های کرومافین محسوب می‌شود که در کودکان بسیار نادر می‌باشد. علایم و نشانه‌های آن ناشی از آزاد شدن کاتکول آمین‌ها می‌باشد. این نشوپلاسم در ۹۰٪ موارد بصورت یک تومور منفرد و دارای کپسول می‌باشد که بصورت یک طرفه در غده آدرنال و بهویژه آدرنال راست بروز می‌کند. این بیماری ممکن است با بحران‌های فشارخون، تپش قلب، درد شکم، استفراغ، تعریق و کاهش وزن همراه باشد تشخیص این بیماری نیاز به شک بالای کلینیکی دارد و هنوز هم برداشتن تومور بهترین درمان محسوب می‌شود.

معرفی بیمار: بیمار پسر بچه‌ای ۳ ساله که برای بررسی علت اتساع شکم بستره و تحت لایپرatomی بددلیل توده شکمی قرار گرفت و در آزمایش نمونه بدست آمده تشخیص فئوکروموسایتوما داده شد.

نتیجه‌گیری: بیمار ما یک مورد کمیاب از فئوکروموسایتوما بود که رفع مشکلات بیمار به ویژه فشار خون بالا پس از برداشتن توده تأییدی بر درمان پذیر بودن این تومور در صورت تشخیص و درمان به موقع می‌باشد.

*مسئول مقاله، آدرس:
زاهدان، پیمارستان علی ابن ابی طالب (ع)
بخش کودکان

E-mail:
dr_noori_cardio@yahoo.com

دربافت: ۸۴/۱۲/۲۵

بازنگری: ۸۵/۷/۶

پذیرش: ۸۵/۹/۱۰

واژه‌های کلیدی:

فئوکروموسایتوما، کرومافین، پرفشاری خون، کاتکول آمین، اتساع شکم

بهترین تست‌های تشخیص این بیماری محسوب می‌گردند به طوری که اندازه‌گیری متانفرین سرم حساسیتی در حدود ۹۷٪ و همچنین اندازه‌گیری متانفرین ادرار حساسیت حدود ۹۰٪ دارا می‌باشد^[۱]. برای اندازه‌گیری وانلیک مندلیک اسید ادرار اختصاصی بودن حدود ۹۵٪ گزارش شده است^[۲]. کودک گزارش شده در این مقاله از نظر سن پایین بروز بیماری و عدم وجود علایم بالینی قبل از تشخیص بیماری مورد نادر و منحصر به فرد محسوب می‌شود.

مقدمه

از میان تمام بیماری‌های اندوکرین، فئوکروموسایتوما به علت عوارضی مثل بحران‌های فشار خون و عوارض قلبی منجر به شوک، یکی از خطرناک‌ترین و مهم‌ترین این بیماری‌ها محسوب می‌شود و از آنجا که فقط ۱۰٪ از موارد فئوکروموسایتوما در دهه اول زندگی بروز می‌کند، لذا این تومور در کودکان بسیار نادر می‌باشد^[۳]. بنابراین اکثر مبتلایان ابتدا با تشخیص‌های دیگر نظیر هیپرتیروئیدیسم یا تومورهای دیگر بستره می‌شوند و این باعث شده که تشخیص و درمان فئوکروموسایتوما در کودکان با تأخیر انجام شود^[۴]. از مشکلات جدی این بیماران فشار خون-های بالا ناشی از انقباض عروقی می‌باشد^[۵] در الکتروکاردیوگرافی و اکوکاردیوگرافی این بیماران نشانه‌هایی از هیپرتروفی بطن چپ مشهود است مطالعات نشان می‌دهد که تست‌های بیوشیمیایی

گزارش بیمار

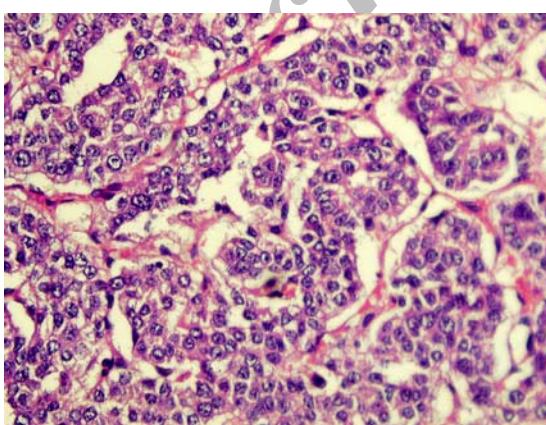
پسر بچه سه ساله‌ای با مشکل تورم ناگهانی شکمی که از دو هفته قبل از بستره شروع شده بود جهت ارزیابی علت در

تصویر ۱- نمای مکروسکوپی تومور فتوکرومومسیتوما در کودک ۳ ساله

تصویر ۲- برش مکروسکوپی تومور

تصویر ۳- نمای میکروسکوپی تومور فتوکرومومسیتوما در کودک ۳ ساله

بیمارستان اطفال بستری شد. بیمار سابقه‌ای از تب و درد شکم را ذکر نمی‌کرد اما به طور واضح از مشکلات ادراری و تکرر و سوزش ادرار شاکی بود و در معاینات بیمار، تورم صورت و همچنین ادم گوده گذار در انداههای فوقانی و تحتانی مشهود بود. در معاینه شکم نیز ارگانومگالی و یا توده، به علت تورم شدید شکمی قابل ارزیابی نبود.

در سونوگرافی به عمل آمده از کودک تصویر یک توده جامد به ابعاد $65 \times 57 \times 64$ میلی‌متر در جایگاه آدرنال راست با اثر فشاری ببروی ورید اجوف تحتانی و همچنین هیدرونفروز متوسط در کلیه راست گزارش شد. برای بررسی بیشتر برای بیمار سی-تی اسکن شکم انجام شد که تصویر توده هیپردننس همراه با نواحی هیپردننس در داخل آن در حد فاصل کبد و کلیه راست نشان داد که پس از تزریق ماده حاجب enhancement رویت شد.

در پیلوگرافی وریدی (IVP) انجام شده تصویر یک توده بافت نرم با حدود نسبتاً مشخص در قسمت فوقانی آدرنال راست گزارش شد. از بیمار طی بستری در بیمارستان فشار خون-های بالا ($160/100$) ثبت شد که تحت درمان دارویی نیفیدیپین و پروپرانولول قرار گرفت و پس از کنترل فشار و سایر علائم حیاتی با تشخیص احتمالی توده آدرنال راست تحت لپاراتومی قرار گرفت که پس از باز کردن شکم تودهای با ابعاد $6 \times 6 \text{ cm}$ در بالای کلیه در محل آدرنال راست مشاهده شد (تصویر ۱ و ۲) که با وریدهای فراوان به ورید اجوف تحتانی در ارتباط بود و قوام نرم داشته و با چسبندگی غیرتومورال به ورید و ناکاوی تحتانی اتصال یافته بود. لذا بیمار تحت آدرنالکتومی یک طرفه قرار گرفت. در بررسی نمونه ادرار ۲۴ ساعته سطح متابفرین ادراری 80 میکروگرم و میزان واتلیک مندلیک اسید بیش از حد طبیعی ($3/5$ میلی‌گرم) گزارش شد ولی سایر آزمایشات بیمار در حد طبیعی بود.

در بررسی پاتولوژیک یک توده کپسول دار که در مقاطع بافت شناسی توموری پر عروق با پلی‌مورفیسم با میتوز کم و الگوی رشد لانه‌ای (Zellbalen) دیده شد سلول‌های توموری دارای هسته‌ای گرد تا بیضی شکل و سیتوپلاسم گرانولار حاوی مواد ترشحی بود که نمای هیستولوژیک فوق به نفع تشخیص فتوکرومومسایتوما بود (تصویر ۳). بیمار پس از عمل جراحی و برطرف شدن علایم و نشانه‌ها با حال عمومی خوب و فشارخون طبیعی مرخص گردید. بیمار در طی ۶ ماه دو بار مراجعته داشته که در معاینه فشار طبیعی داشت.

در این کودک نظر به سن پایین بروز بیماری، قبل از بستری عالیم شاخص بیماری وجود نداشته و یا مشخص نشده بود. تشخیص فتوکروموموسایتوما در کودکان از بالغین مشکل تر می باشد. اندازه گیری سطح متانفرین پلاسمای حساس ترین تست تشخیصی فتوکروموموسایتوما محسوب می شود به طوری که که سطح طبیعی متانفرین سرم تشخیص فتوکروموموسایتوما را رد می کند^[1]. اندازه گیری متانفرین ادرار ۲۴ ساعته از سایر روش های تشخیصی می باشد اما جمع آوری ناکافی ادرار به خصوص در کودکان کم سن و سال از مشکلات این روش می باشد^[10]. در مورد بیمار ما نیز طبیعی بودن سطح متانفرین ادرار ۲۴ ساعته می تواند به همین دلیل باشد. حدود ۹۰٪ موارد فتوکروموموسایتوما، از غده آدرنال مشتق می شود که MRI حساسیت ۱۰۰٪ در تشخیص فتوکروموموسایتومای آدرنالی دارد. سی تی اسکن شکم در درجه بعدی و با دقต ۸۵ تا ۹۵ درصد از نظر تشخیص تومور قرار دارد^[4]. Metaiodbenzyl guanidine از روش های تشخیصی دیگر محسوب می شود^[10].

فتوکروموموسایتوما به صورت یک تومور کپسول دار پر عروق و قوهای رنگ در مقاطع بافت شناسی دیده می شود. در حدود ۱۰٪ موارد فتوکروموموسایتوما بدین می باشد که بصورت تهاجم مستقیم به بافت های اطراف یا ایجاد متاستاز خود را نشان می دهد که متأسفانه با توجه به عالیم کلینیکی، نمای هیستولوژیک و بیوشیمیک به راحتی از نوع خوش خیم قابل افتراق نیست^[4]. از مسائل مهم در این بیماران کنترل فشارخون قبل از جراحی می باشد که عموماً بدین منظور از داروهای آلفا بلاکر مثل فنوکسی بنزامین و یا پرازوسین استفاده می شود که باید حداقل دو هفته قبل از عمل جراحی شروع شده باشد همچنین از بتا بلاکرها نیز جهت کنترل تاکیکاردي قلبی استفاده می گردد. لازم به ذکر است که شروع بتا بلاکر قبل از آلفا بلاکر ممکن است موجب بدتر شدن فشارخون شود. برداشتن توده کاملا برطرف شد. فتوکروموموسایتوما در تمامی نژادها گزارش شده اما در نژاد سیاه شیوع کمتری دارد. این تومور معمولاً با عالیم مانند سردرد، تپش قلب، فشار خون بالا و تعریق خود را نشان می دهد که وجود این چهار علامت با هم مطرح کننده فتوکروموموسایتوما می باشد. ایجاد عالیم ممکن است از یک بار در ماه تا چندین بار در روز متغیر باشد^[1] و طول مدت عالیم نیز ممکن است از چند ثانیه تا چند ساعت در هر بار متغیر باشد. البته فتوکروموموسایتوما با عالیم دیگری مثل تهوع و استفراغ، درد اپی گاستر، درد پهلو و بیوست، کاهش وزن، اضطراب نیز همراه باشد. عالیم کلینیکی همراه با فتوکروموموسایتوما شامل فشارخون یا تب، رنگ پریدگی، لرزش، رتینوپاتی، افت فشار خون وضعیتی، ادم ریوی و تاکی آریتمی می باشد. این تومور با عالیم آزمایشگاهی مانند هیپرگلیسمی، هیپرکلسیمی و اریتروسایتوزیس همراه می باشد.

نتیجه گیری

بیمار ما یک مورد کمیاب از فتوکروموموسایتوما محسوب می شود که رفع مشکلات بیمار بخصوص فشارخون بالا پس از برداشتن توده تائیدی بر درمان پذیر بودن این تومور در صورت تشخیص و درمان به موقع می باشد.

بحث

فوکروموموسایتوما یک تومور نادر ترشح کننده کاتکول آمین محسوب می شود که از سلول های کروموفین مشتق می شود^[7]. تظاهرات کلینیکی این تومور در نتیجه ترشح بیش از حد کاتکول آمین ها می باشد. این کاتکول آمین های مترشحه شامل اپی نفرین، نوراپی نفرین و به ندرت دوپامین می باشد که باعث تحریک رسپتور های آلفا آدرنرژیک و در نتیجه عالیم مانند افزایش فشارخون، گلیکوژنولیز، گلیکونئوتیز و یا تحریک رسپتور های بتا آدرنرژیک و در نتیجه افزایش ضربان قلب می شود^[7,4].

فوکروموموسایتوما یک تومور نادر محسوب می شود که فقط در ۰/۰۵ تا ۲ درصد افراد دچار پرفشاری خون مشاهده می شود و کودک مورد بحث نیز از نظر سن شروع زیر، اسال جزء موارد کمیاب به شمار می آید. این تومور ممکن است کاملابدون علامت باشد به طوری که ۱۰٪ از موارد فتوکروموموسایتوما ممکن است بصورت اتفاقی کشف شود. بیمار ما نیز نه با عالیم شاخص، بلکه فقط با اتساع شکم مراجعه نموده بود. فتوکروموموسایتوما ممکن است جزئی از بعضی از سندروم های فامیلی مانند MENIA و MENIIB نورفیبروماتوز و بیماری وون هیپل لیندوما باشد.

تشخیص به موقع فتوکروموموسایتوما از آن جهت که ممکن است با فشار خون های تهدید کننده حیات همراه باشد مهم است و از طرفی برداشتن به موقع آن موجب بهبود کامل عالیم می شود^[8]. که عالیم این کودک نیز پس از برداشتن توده کاملا برطرف شد. فتوکروموموسایتوما در تمامی نژادها گزارش شده اما در نژاد سیاه شیوع کمتری دارد. این تومور معمولاً با عالیم مانند سردرد، تپش قلب، فشار خون بالا و تعریق خود را نشان می دهد که وجود این چهار علامت با هم مطرح کننده فتوکروموموسایتوما می باشد. ایجاد عالیم ممکن است از یک بار در ماه تا چندین بار در روز متغیر باشد^[1] و طول مدت عالیم نیز ممکن است از چند ثانیه تا چند ساعت در هر بار متغیر باشد. البته فتوکروموموسایتوما با عالیم دیگری مثل تهوع و استفراغ، درد اپی گاستر، درد پهلو و بیوست، کاهش وزن، اضطراب نیز همراه باشد. عالیم کلینیکی همراه با فتوکروموموسایتوما شامل فشارخون یا تب، رنگ پریدگی، لرزش، رتینوپاتی، افت فشار خون وضعیتی، ادم ریوی و تاکی آریتمی می باشد. این تومور با عالیم آزمایشگاهی مانند هیپرگلیسمی، هیپرکلسیمی و اریتروسایتوزیس همراه می باشد.

با توجه به مجموعه عالیم و نشانه های ذکر شده مواردی مثل آنژینا پکتوریس (Chest pain)، حملات اضطرابی، تومور کارسینوئید، هیپر تیروئیدیسم، مسمومیت دارویی و غیره ممکن است جزو تشخیص افتراقی های این تومور محسوب شود^[7]. البته

Pheochromocytoma; A case report

NM Noori*, MD; Associate Professor of Pediatrics, Zahedan University of Medical Sciences
A Mohamadi Poor; Assistant Professor of Pediatric Surgery, Zahedan University of Medical Sciences, Iran

M Karimi, Assistant Professor of Pathology, Zahedan University of Medical Science, Iran

MR Tohidi, Resident in Pediatrics, Zahedan University of Medical Science, Iran

Abstract

Objective: Pheochromocytoma is a neoplasia of chromaffin cells that is very rare in children. Its signs and symptoms result from the release of catecholamine. It is usually a solitary, unilateral encapsulated tumor. The predominant clinical findings are crises of hypertension, palpitation, abdominal pain, paleness, vomiting, sweating, and weight loss. Its diagnosis requires a certain degree of suspicion.

Case report: We report on a 3-year-old child with pheochromocytoma of difficult clinical management. Diagnosis was confirmed by anatomico-pathological study. The patient recovered after surgical resection of the tumor.

Conclusion: The patient was a rare case of pheochromocytoma, his problems being especially hypertension and was cured after surgical resection of the tumor. This demonstrates the beneficial effect of early diagnosis and treatment.

*Correspondence author,
 Address: Pediatrics Ward, Ali
 ebne Abitaleb Hospital,
 Zahedan, IR Iran
 E-mail:
 dr_noori_cardio@yahoo.com

Received: 14/03/06
 Revised: 25/09/06
 Accepted: 30/11/06

Key Words: Pheochromocytoma, Hypertension, Abdominal mass, Chromaffin, Catecholamine

REFERENCES

1. O'Connor D. pheochromocytoma. In: Bennet & Plum. Cecil Textbook of Medicine. 20th ed. Philadelphia: Saunders. 1996; Pp:1254-7.
2. Bravo EL. Pheochromocytoma. Cardiol rev. 2002; 10(1): 44-50.
3. Mc Clellan MW. Pheochromocytoma. In: Rakel and Bope. Conn's Current Therapy. Philadelphia, Saunders. 2002; Pp:89-95.
4. Simons M, Downing SE. Coronary vasoconstriction and catecholamines cardiomyopathy. Am Heart J. 1985; 109(2):297-304.
5. Sawka AM, Jaeschke R, Ravinder T. A comparison of Biochemical test for pheochromocytoma. J Clin Endocrinol. 2003;88(2):553-8.
6. Lenders JW. Biochemical diagnosis of pheochromocytoma: which is best? JAMA. 2002;287(11):1427-34.
7. Sawka AM. Gafini A, Thabane L. The economic implications of three Biochemical screening algorithms for pheochromocytoma. J Clin Endocrinol. 2004;89(6):2859-66.
8. Neumann HP, Berger DP, Sigmund G, et al. Pheochromocytomas, multiple endocrine type 2, and von Hippel- Lindau disease. N Engl J Med. 1993;329(21):1531-8.
9. Lenders TWM, Keiser HR, Goldstein DS. Plasma metanephrin in the Diagnosis of pheochromocytoma. Ann Internal Med. 1995;123(2):101.
10. Weise M, Deborah P, Pacak MK. Utility of plasma free metanephrin for detecting childhood pheochromocytoma. J Clin Endocrinol. 2002;87(5):1955-60.
11. Williams G, Lilly L, Sully EW. Pheochromocytoma. In: Braunwald E, Zipes DP, Libby P. Heart Disease; A Textbook of Cardiovascular Medicine. 6th ed. Philadelphia, Saunders. 1997; Pp:1897-900.